

ЕРІК АКСЛ СУНД

СЛАБКІСТЬ ВІКТОРІЇ БЕРГМАН

ДІВЧИНКА-ВОРОНА

СПРАГЛЕ ПОЛУМ'Я

НАСТАНОВИ ПІФІЇ

Трилогія

ХАРКІВ
«ФОЛІО»
2017

БУДИНОК

мав більше сотні років, а товсті кам'яні стіни були щонайменше метр завтовшки, тому їй, мабуть, було не варто обгороджувати їх, одначе вона хотіла мати цілковиту певність. Ліворуч від вітальні розташовувалася маленька кутня кімнатчина, яка правила їй разом за кабінет і гостьову кімнату. Поруч неї — маленька вбиральня й величенька комірчина.

Кімната була пречудова, з одніньким вікном, покинутим піддашшям та й по всьому.

Жодної безтурботності, й більше ніколи й нічого не брати за належне. Більше вже ніщо вона не покидатиме напризволяще. Доля — небезпечно ненадійна спільниця. Часом вона тобі друг, але частіше — зовсім непередбачуваний ворог.

Обідній стіл укупі зі стільцями опинився під стіною, й завдяки цьому звільнилося чимало місця посеред вітальні.

Потому треба було лише чекати.

Перші листи пінопласту привезли о десятій, як домовлено, заносили їх четверо чоловіків. Трьом було по п'ятдесят, а четвертому, мабуть, не більше двадцяти. Хлопчина був голомозий, одягнений у чорну футболку з двома перехрещеними шведськими прапорцями на грудях, а над ними напис «Моя батьківщина». На ліктях виднілися тату павучих тенет, а на зап'ястках — щось на кшталт зображень з кам'яного віку.

Знову зоставшись на самоті, вона вместилася на канапі, плануючи свої подальші дії. Вирішила розпочати з підлоги, оскільки вона видавалася найбільш клопіткою. Літня подружня пара на нижньому поверсі, мабуть, майже глуха, та й вона сама протягом багатьох років не чула від них жодного звуку, але, як на неї, на це теж варто зважити.

Вона пішла у спальню.

Хлопчик досі міцно спав.

Так дивно було зустрітися з ним у трамваї неподалік.

Він, схопивши її за руку, підвівся й слухняно пішов із нею. Вона відчула, як тріпотить його пульс. Усе було так, як треба.

Доза морфіну була правильною.

У майстерні долівка була суцільно встелена килимом, який їй завжди вважався гидким і негігієнічним, хоча ступати по ньому — приємно. Утім наразі для її задумів він годився якнайкраще.

Гострим ножом вона розрізала пінопласт і склеїла листи товстим шаром клею для підлоги.

Незабаром через сильний сморід у неї запаморочилося в голові, тому їй довелося розчахнути вікно на вулицю. Вікно було з потрійним склінням, а зовнішня панель мала ще й додатковий прошарок звукоізоляції.

Доля — друг.

Готувати підлогу довелося цілий день. Час від часу вона навідувала хлопчика, перевіряючи як він.

Коли підлога була готова, вона позаклеювала всі тріщинки срібною клейкою стрічкою. Наступні три дні вона вовтузилася зі стінами. До п'ятниці лишилося доробити лише стелю, з нею довелося попрацювати довше, адже спочатку вона мала поприклеювати пінопласт, а потім за допомогою планок закріпити листи на стелі.

Поки клей висихав, вона поприбивала цвяхами ковдри там, де були двері, які вона вже познімала. Одвірок вона заклеїла чотирма шарами пінопласту.

Старою полотниною запнула єдине вікно. Про всяк випадок затулила подвійним шаром ізоляції нішу при вікні. Підготувавши кімнату, вона вкрила підлогу і стіни водонепроникним брезентом.

Облаштування кімнати чимось скидалося на медитацію, а коли вона завершила, то пишалася своєю роботою.

Протягом наступних кількох тижнів вона ще довершила кімнату. Вона купила чотири малих гумових колеса, засув, десять метрів електрокабеля, кілька метрів дерев'яних плінтусів, кілька простих світильників, коробку лампочок.

Ще їй привезли набір гантелей, кілька штанг і велотренажер.

З книжкової шафи у вітальні вона повиймала всі книги. Перекинувши її набік, прикрутила з чотирьох кутів по гумовому коліщатку, уздовж оббила плінтусом, приховуючи таким чином те, що шафу

можна пересувати, а тоді поставила її навпроти дверей у таємній кімнаті. Прикрутивши шафу до дверей, перевірила, як все працює. Двері, завдяки гумовим коліщаткам, безшумно розчинилися. Усе працювало чудово. Прикріпивши засув, вона причинила двері, заховавши простий замковий механізм за як слід поставленою лампою. Нарешті вона, поставивши всі книги на місце, з однієї зі спалень принесла тоненький матрац.

Того вечора вона перенесла хлопчика, який спав, у його нову домівку.

ГАМЛА ЕНСКЕДЕ — БУДИНОК КІГЛБЕРГІВ

Найдивовижніше не те, що хлопчина помер, а те, що він так довго прожив. Якось він тримався за життя там, де звичайна людина вже давно здалася б. Детектив-інспектор Жанетт Кіглберг ані гадки про це не мала, задом виїжджаючи зі свого гаража. Як не знала вона й того, що ця справа стане початком низки подій, які змінять її життя.

Вона побачила Оке у вікні й помахала, але він розмовляв по телефону і не зауважив її. Він увесь ранок прав просякнені потом футболки, брудні шкарпетки й білизну, яка поназбиралася за тиждень. У них з дружиною і сином, який був поведений на футболі, це була невід'ємна риса буденності — мордувати стареньку пральну машинку мало не до краю щонайменше п'ять разів на тиждень.

Чекаючи, поки машинка допере, як вона знала вже напевне, він піде у маленький кабінет, облаштований у піддашші, щоб продовжити домальовувати одну з безлічі недописаних картин, над якими він постійно працював. Він був романтиком, мрійником, якому не просто доробляти розпочате. Жанетт кілька разів доймала його тим, щоб він зв'язався з одним із власників галерей, який виявив зацікавленість його картинами, але він завжди відповідав, що картини ще недописані. Ще ні, але вже скоро.

А коли вони вже будуть готові, все зміниться. Він нарешті здійснить свій великий прорив, гроші потечуть рікою, й вони кінець кінцем зроблять все те, про що давно мріяли. Від ремонту в будинку до подорожей, куди заманеться.

По двадцяти роках очікування вона вже почала сумніватися, що це колись трапиться.

Вийшовши на дорогу до Нюнесгамна, вона почула, як щось під переднім лівим колесом заторохтіло, тож стривожилася. Попри те, що коли йшлося про машини, вона була цілковитим неуком, з їхнім стареньким «ауді», безсумнівно, щось було не до ладу, тому їй знову невдовзі доведеться її лагодити у майстерні. З попереднього досвіду вже знала, що ремонт коштуватиме недешево, хоча серб-механік, до якого вона їздила у Боліденплан, був добрий фахівець і правив слушну ціну.

Напередодні вона спустошила їхній ощадний рахунок, щоб заплатити останній платіж взятої іпотеки, що приходив що три місяці по-садистському пунктуально. Вона сподівалася, що машину від-ремонтують у кредит. Раніше таке спрацьовувало.

Кишенька у куртці Жанетт несамовито завібрувала, а Дев'ята симфонія Бетховена майже виштовхнула її на пішохідну доріжку.

— Еге, Кіглберг слухає.

— Привіт, Жан. Дещо трапилося у метро у Торильдсплані, — відповів голос колеги Єнса Гуртіга. — Треба мчати туди негайно. Ти де? — На лінії голосно заскрипіло й вона відставила слухавку від вуха, щоб поберегти його.

Їй було нестерпно чути, як її кличуть Жан, й вона чула, як нарастає роздратування. Уперше її так назвали три роки тому на вечірці для працівників відділку, але відтоді це прізвисько стали використовувати в усьому Головному поліцейському управлінні у Кунгсголмені.

— Я в Орсті, їду на Ессінгську трасу. Що трапилося?

— У куцах неподалік станції метро знайшли труп парубка. Це поряд із педагогічним коледжем. Біллінг вимагає, щоб ти була там якнайшвидше. Голос у нього був дуже схвильований. Усе свідчить про вбивство.

Жанетт Кіглберг чула, як машина починає торохтіти чимраз гучніше, їй спало на думку, чи не варто взяти машину на буксир, а самій дістатися до міста попуткою.

— Якщо ця бісова машина не розвалиться раніше, то я буду на місці за п'ять чи десять хвилин. Я хочу, щоб ти теж приїхав. — Автівка накренилася, тож Жанетт про всяк випадок з'їхала на смугу праворуч.

— Гаразд, я виїжджаю. Мабуть, приїду раніше за тебе.

Тіло чоловіка, знайдене у кущах, на думку Жанетт, свідчило про бійку, що вийшла з-під контролю. Мабуть, усе скінчиться звинуваченнями у побитті.

Убивство, міркувала вона, коли кермо задрожало, це коли жінку в її власному будинку вбиває її ревнивий чоловік за мить по тому, як вона попросила розлучення.

Принаймні частіше трапляється саме так.

Неспростовно те, що часи змінилися, й те, чому її колись вчили у поліцейській школі, зараз було не лише сумнівним, а взагалі неправильним. Методи роботи змінилися, а поліцейська праця багато у чому стала важчою, ніж вона була двадцять років тому.

Жанетт згадала, як уперше була на патрулюванні серед звичайних міщан. Як люди пропонували допомогу й навіть довіряли поліції. А сьогодні єдина причина, чому людина повідомляє поліції про злочин, — цього вимагають страхові компанії. А не тому, що люди сподіваються, що злочин буде розкрито.

А на що вона сподівалася, покинувши курси соціального працівника й вирішивши вступити на службу до поліції. Нагоди робити щось важливе? Допомогати людям? Саме так вона сказала своєму батькові, гордо показуючи документ, що її прийнято до лав поліції. Так, ось у чому річ. Вона прагнула бути тією, хто стоїть між людьми, що чинять кривду, й тими, кого скривдили. Вона прагнула бути справжньою людиною.

Ось що таке служити у поліції.

Протягом усього дитинства вона з трепетом слухала розмови батька з дідом про службу поліції. Байдуже, на Страсну п'ятницю чи на Івана Купала, та розмова за обіднім столом завжди повертала на безжальних грабіжників банку, добродушних кишенькових злодюжок та метикуватих аферистів. Смішні історії та спогади про темніший бік життя.

Достоту, як пахоці різдвяної шинки сповнювали кімнату очікуванням, чоловіча розмова, що, немов тло, лунала у вітальні, правила за декорації безпеки.

Вона всміхнулася, згадавши, як дід зовсім не цікавився й скептично ставився до нових технологічних винаходів. Сьогодні замість наручників — пластикові пута, які самі замикаються, спрощуючи поліцейським роботу. А колись дід наполягав, що тест ДНК — це забавка, яка швидко минеться.